

Eduardo Bonnin Aguiló, a Cursillo alapítója 100 éve született
1917. 05. 04.-2008. 02. 06.

Mi, akik részt vettünk cursillo hétvégén, hallottunk már a „Cursillo a kereszténység tanfolyama”, vagy ahogy spanyolul mondjuk „Cursillo de Christiandad” alapítási körülményeiről, és magáról az alapítóról, Eduardo Bonnin Aguilóról. Leginkább a Rektori bevezetőben beszélünk róla a hétvégéken, amikor természetesen az idő szűkössége miatt nagyon vázlatosan tudjuk csak ismertetni a cursillo keletkezésének körülményeit. Ezért most megosztok néhány gondolatot, és adatot Bonnínról.

Fontos előre bocsátani néhány mondatot, amelyet Arsenio Pachóntól hallottunk, a 2010-es Magyarországi látogatásakor:

„Eduardo Bonnin kapta a kezdet karizmáját. Ő az alapító, bár sokak segítségére volt szüksége. Szüksége volt Hervas püspökre, Sebastian Gayára, és másokra rajtuk kívül, de a karizma az övé.”

Eduardo Bonnin Aguiló 1917. május 4-én született Mallorcán, másodikként a család 10 gyermeke közül. A család gabona, mandula és szárított gyümölcs kis- és nagykereskedéssel foglalkozott.

Eduardo és testvérei jó iskolákba jártak, és még otthon is különleges, kiváló magántanárok foglalkoztak velük. A felkért professzoroktól azt kérték a szülők, hogy olyan tanításokat adjanak a gyermekeiknek, amelyek összhangban vannak a katolikus egyház tanításaival.

Eduardo felnőtt korában azt mondta, az első tanára a nagyapja volt, aki megtanította olvasni, és megszerettette vele a könyveket és az olvasást.

Az otthoni nevelés körülményeiből következik, hogy viszonylag elzárt világban nevelkedett, elzárva másképpen gondolkodó emberektől. Az életrajz írói megemlítik, hogy zseniális fiatalember, aki fáradhatatlan játékos, és bár félénk, nagyon jól tudott másokkal kapcsolatot teremteni, és azt is írják róla, hogy jó humora volt.

Ezt a tulajdonságát alá tudom támasztani, mert amikor 1977-ben itt járt Magyarországon, részt vett velünk Leányfalun egy Országos Ultreyán, majd a következő napon a „Bölcs Gyülekezet” munkájában. (Ez volt a Nemzeti Titkárság elődje, melynek megalakítását a találkozó végén Rébay Lajos – az Esztergom-Budapesti Egyházmegye Cursillójának akkori Világi Vezetője - meg is szavaztatta. A további években, mint Országos Koordináció folytattuk a megkezdett munkát 2015-ig.)

Kiemelnék a találkozón elhangzó mondatokból: A résztvevők közül valaki felvetette, hogy függesszük fel néhány évre a cursillo hétvégék tartását, és helyette csináljunk plébániai lelkinapokat, Ifjúsági Hétvégét, Családi Hétvégét, Házassági Hétvégét. Keressük azokat a további területeket, ahol tovább tudjuk adni az életet.

Bonnín a felvetésre ezt válaszolta:

„Legyenek kapcsolatban egymással a mozgalmak, ez természetes igény, ismerjék egymást. Lehet sok mindent csinálni, de az nem Cursillo!” Szelíd, csendes, egyértelmű mondat, benne van az útmutatás!

Visszatérek az életrajzához. Ebből a kissé zárt világból a kötelező katonai szolgálat miatt kellett kilépnie 1937-ben. Ez a szolgálat 9 évig tartott, 1946-ig. A lúdtalpa miatt irodai szolgálatra volt csak alkalmas. Itt találkozott a hiteles valósággal. Itt jött rá Bonnín, hogy a legtöbb ember közömbös, vagy ellenséges a katolikus vallással szemben. Azzal a más, az otthonitól eltérő életstílussal, életfelfogással találkozott, ami nem volt ismerős a számára.

A szülői ház hatása a következő történetben mérhető le leginkább, szintén Arsenio Pachón elmondása szerint:

„18 éves koráig mindig találkozik három baráttal, megosztják egymással az életük eseményeit, az olvasott könyveket, amelyeket megbeszélnek. 1935-ben találtak egy 100 pesetas bankjegyet. Akkor a 100 peseta nagy pénz volt, mostani értéke kb. 500 Euro. A bankjegyet elvitték az elveszett tárgyak hivatalába. Eltelt egy év, a hivatal írt Eduardónak egy levelet, hogy jöhet a pénzért, mert senki sem érdeklődött az elveszett pénz után. Elmentek a pénzért és vettek belőle maguknak könyveket. Ami megmaradt, azt elvitték egy jótékonyági intézménynek. Ebben a négy barát együttesen egyezett meg.”

A katonai szolgálat alatt tett szert a következő tapasztalatra, amely szintén óriási hatással volt életére:

„Eduardo életében azok a fiatalok, akikkel a katonai szolgálata alatt találkozott, pont az ellenkező magatartást tanúsították, mint amelyet a barátaiban korábban megtapasztalt. Eduardo mégis felfedezett valamilyen speciális értéket ezekben a fiatalokban: őszinteség, barátság, kölcsönös bizalom.

Ezekben a beszélgetésekben elmondták, hogy miket követtek el például a múlt héten szabadnapjuk alatt. Beszéltek a szexről, italozásról, stb.

Eduardo ekkor kezdte el a kiscsoportos összejöveteleken a beszélgetéseket elmélyíteni. Azt mondta: milyen jó lenne, ha bennünk, keresztényekben hasonlóan meglenne az az őszinteség, ami ezekben a fiatalokban. Jó lenne, ha mi ilyen őszintén lennénk képesek elmondani, hogy én hogyan megyek a misére, hogyan hiszek az

Istenben, hogyan imádkozom. Azt mondja, hogy ha mi képesek lennénk arra, amit ezek a fiatalok elmondanak a saját tetteikről, akkor a világ Krisztushoz fordulna.”

A cursillo az egyetlen lelkiesség, amelyben ekkora nagy szerepet kap a mély, feltáró, őszinte kicsoportozás, amelyben megmutatjuk egymásnak Krisztus kapcsolatunkat!

„Ez történik ma is. Mi is így vagyunk, mi is félünk Istenről beszélni az embereknek az utcán. Eduardo „vad őszinteség”-nek hívta ezeknek a fiataloknak a kifejezési módját. Nekünk ugyanezzel a vad őszinteséggel kellene gyakorolnunk, és beszélnünk kapcsolatunkról Krisztussal.”

Ezek alatt az évek alatt a katonaság időszakában, többféle meghatározó esemény történt Bonnín életében.

Eduardónak kis korában volt egy képe a tékozló fiúról. Arról, hogy milyen az Isten! Aki minden bűnünk, gyarlóságunk ellenére állandóan szeret, megbocsát, hazavár, elénk jön, átölel, és ünnepli megtérésünket!

Ez a gyermekkori meghatározó élmény adja az elgondolást arra, hogy ezt az Atya képet kellene megismertetni a távollevőkkel. Így kerül be a tanfolyam anyagába, hogy cursillo hétvégén az elsők között hangzik el a Tékozló fiúról szóló elmélkedés.

A 40-es években nem beszéltek Isten szeretetéről. Azt mondták, hogy az embernek szeretni kell! Istent. Ez így is van rendjén. De arról nem beszéltek, hogy az Isten szeret bennünket, embereket! Pedig ez az az életet adó igazság, amelyből táplálkozunk, amely nélkül nem tud élni az ember!

A katonaság történetéből kiindulva, azon gondolkodott, hogyan mondhatná meg ezeknek a fiataloknak, hogy Isten szereti őket.

1940.02.26-án XII. Pius pápa Rómában beszédet intézett a papokhoz: „Ne csak a plébániára menjenek a papok, és a hívek se csak ott jelenjenek meg, hanem keressék meg a plébánia területén élő, sok eltévedt bárányt. Ezekért kell elmenni.”

Ezen kezdett tovább dolgozni Eduardo. Ezt hívja ő úgy, hogy a környezet tanulmányozása. Úgy véli, kell csinálni egy részletes, világos térképet, a plébániánk körül, utcáról-utcára.

Így kapcsolódik össze a barátkozás – a 4B – és a környezettanulmányozása a „Mi és a világ” témájával a cursillo tematikájában.

Megértette, hogy ezek a fiúk – és a sok hozzájuk hasonló gondolkodású ember - nem mennek a plébániára, a templomba, ezért talán nem fogják megtudni, hogy Isten szereti őket.

Ha ők nem mennek be a templomba, hát nekünk, keresztényeknek kell odamenni hozzájuk. Ez a cursillo! A tékozló fiú képe, akit az Atya átölel, és nem érdekli, hogy mocskos és büdös, csak az a fontos: „gyere, te vagy a fiam! Ünnepelek meg, hogy visszajöttél!” Ez a cursillo!

Innen adódik a kedvelt, sokat idézett mondás, az a meghatározás: „Nem az akváriumból kell halászni, hanem a nyílt tengerbe kell ugrani a halakért.”

Jöjjenek az eltávolodottak! Akik az akváriumban vannak, azok hallják, hogy Isten szereti őket. De a távollevőknek meg kell mondani, és az Atya szeretetével át kell ölelni őket!

Egy kis kitérő, az Actio Catholica mozgalom az első világháború és a II. Vatikáni Zsinat közötti időben nagy elismertséggel működő mozgalma volt a katolikus egyháznak. Azzal a szándékkal működött, hogy a környezetre terjedjen ki, de a tevékenységi területe a plébánia maradt.

1941-ben Bonnin belép az Actio Catholica mozgalomba. Akkor az volt a cél, hogy 100.000 fiatal vigyenek el Compostellába zarándoklatra, Szt. Jakab sírjához. A zarándoklat vezetői számára 7 napig tartó felkészítő tanfolyamot tartottak azért, hogy a zarándokokat imákkal, énekekkel, és a kereszténység meghatározó gondolataival vezessék.

A 7 napos tanfolyam témája:

- Isten,

- Actio Catholica,
- Mit csináljanak, hogyan vegyenek részt, akik a zárándoklaton voltak

Ezt a tanfolyamot Eduardo is elvégezte.

1948. aug.-ban megtörtént a régóta eltervezett nagy zárándoklat, melyre csak Mallorcáról 7.000 fiatal ment el. Ezek a fiatalok akkor annyira lelkesek voltak, hogy egy év alatt 20 cursillót tartottak.

Bonin a zárándoklattal, és a vezetők felkészítésével kapcsolatosan fedezte fel a cursillo módszerét:

- lecsökkentette a tanfolyamot 3 napra
- a beszédeket civilek is tartották
- lényeges volt, hogy bárki mehessen
- legyen Keresztút
- legyenek munkatársak, akik szolgálnak.

Ma is így van minden cursillo hétvégén.

A cursillóban semmi új nincs, - hiszen a kereszténység tanfolyama - csak új szemmel nézte a dolgokat Eduardo. A cursillo mozgalom egy módszer arra, hogy felélesszük a keresztény életet.

Eduardo gondolkodását, mentalitását három pillér, három elv határozta meg:

- Az Isten szeretete
- A barátság
- És a kereszténységtől távol levő ember!

Ezek áthatják a cursillo egészét.

Ismét idéznék az 1977-es értekezleten mondott gondolataiból: **„A mozgalmak kapcsolatánál fontosabbak a távolban élők, meg kell keresni őket. Fel kell mérni, hogy akiket megszólítunk, mennyire lesznek „motorok”?**

Mi az ideáljuk, milyen a környezetük, követők, lelkesedők, vagy vezetők?

„Ez felmérés kérdése. A mozgalom továbbblendítője a Szt. Lélek tüze. Hívjuk őket Ultreyára, mert akik még nem ismerik a Cursillót, azok is tüzet kapnak, egymást

lelkesítik: „az én apám már volt ott!” A küldetés inkább a szívben legyen, mint a fejben. A barátkozás nagyon hosszú idő, szánjuk rá az életünket.”

Ő saját magát, életét, küldetését így határozta meg: „**A kereszténység inasa! Krisztus inasa!**” Mekkora alázat van ebben a mondatban!

Eduardo alapgondolata, hogy tegyük az életben állandóan jelenlevővé Krisztust!

Ezt az alapgondolatot Arsenio Pachon így foglalta össze:

„Ott, ahol élek, az egy négyzetméter. Ennek a közepén van egy gyertya, az én vagyok! Ha ez a gyertya meg van gyújtva Krisztussal, a fényét látni fogják a mellettünk elmenők! Úgy fogják érezni, hogy közel vannak hozzánk, a mi fényünk őket is megvilágosítja. Ez minden cursillista feladata. Akkor a másik ember is igyekezni fog, hogy a saját gyertyáját is égve tartsa, főleg azzal, hogy én a saját gyertyám világával is segítem őt.

A Cursillo három napos tanfolyam végén elmondja számunkra a rektor a teljes biztosítás eszközeit. Biztosítás arra, hogy állhatatosak, hűségesek legyünk, természetfölötti módon tudjuk megélni a barátságot. Ez a Negyedik Örökké Tartó Nap, a Cursillo folytatása!

A negyedik örök nap feltétele:

- legyen kiscsoportod
- járj ultreyára!

Ez az én, a te, valamennyiünk biztosítási kötvénye! Ez a teljes biztonság.

Bonnín, amikor nálunk járt, már 60 éves volt. Nagy tüzzel, és tanúságtevő lelkesedéssel mondta akkor, a mai napig is van kiscsoportja! De így volt ez haláláig, Arsenio tanúsága szerint.

2000-ben a III. világtalálkozón Rómában mondta Bonnin: „Nem a fiatalság szeszélye volt annak idején a cursillo, hanem Isten terve volt.” Te nem tudod az Egyházat kijavítani, de tudod a melletted élőt jobbá tenni. Egyéni munka, de ez nem ellenkezik azzal, hogy közösség vagyunk.

De colores!

Fabók Ildikó